

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **M. M. A. D.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Hradilem
sídlem Půdova 648/3, 198 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020 č. j. CPR-1452-2/ČJ-2020-930320,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020 č. j. CPR-1452-2/ČJ-2020-930320 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Hradila, advokáta.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný nevyhověl žádosti žalobce ze dne 28. 2. 2020 o přístup k některým jeho osobním údajům (konkretizovanou pod bodem 4. tohoto rozsudku) podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále též „nařízení GDPR“) a podle zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále též „zákon o zpracování osobních údajů“).

2. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
3. Žalobce dne 16. 10. 2019 podal na Zastupitelském úřadě v Káhiře žádost o krátkodobé schengenské vízum za účelem turistickým na období od 4. 12. 2019 do 11. 12. 2019. Zastupitelský úřad v Káhiře rozhodnutím č. CAIR201910160008, doručeným žalobci dne 31. 10. 2019, žádost zamítl s odůvodněním, že některý z členských států Evropské unie považuje žalobce za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy. Dne 15. 11. 2019 požádal žalobce Ministerstvo zahraničních věcí České republiky (dále též „*ministerstvo*“) o nové posouzení důvodů neudělení víza. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 3. 2. 2020 č. j. 300791/2020-VO žádost zamítlo s odkazem na závazné stanovisko žalovaného.
4. Žádostí o poskytnutí informace o zpracovávaných osobních údajích a o důvodech označení žadatele za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví ze dne 28. 2. 2020 žalobce požadoval po žalovaném sdělení následujících údajů:
 - (i) kterým či kterými členskými státy je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států,
 - (ii) konkrétně za jakou z těchto hrozeb je považován, tj. zda za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či pro mezinárodní vztahy a
 - (iii) z konkrétně jakého důvodu (či kvůli jakému jednání) je za takovou hrozbu považován (dále též „*Žádost o přístup k osobním údajům*“).
5. Na Žádost o přístup k osobním údajům reagoval žalovaný sdělením ze dne 21. 5. 2020 č. j. CPR-1452-2/ČJ-2020-930320 (napadené rozhodnutí) označeným jako „*Nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza - sdělení*“, v něm uvedl: „*Vzhledem k Vaší žádosti ze dne 28. února 2020 Vám sdělujeme, že podle § 166 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců je vydávání krátkodobých víz pro území České republiky v gesci Ministerstva zahraničních věcí ČR, a proto Vám v dané věci doporučujeme se obrátit na Vízový odbor Ministerstva zahraničních věcí ČR.*“
6. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
7. Žalobce v žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů bylo povinností žalovaného žalobci předat požadované osobní údaje a poskytnout informace, žalovaný tak postupoval v rozporu se zákonem. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož neobsahuje téměř žádné odůvodnění. Žalobce nežádal o sdělení důvodů, pro které mu nebylo uděleno krátkodobé vízum, nýbrž žádal o předání osobních údajů, zejména o tom, zda je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost nebo veřejné zdraví, kterým či kterými členskými státy je za takovou hrozbu považován a z jakého důvodu. Žalobce konstatuje, že se v minulosti několikrát obrátil na Ministerstvo zahraničních věcí ČR se žádostí o poskytnutí informace o jeho osobních údajích zpracovávaných ministerstvem, o důvodech zamítnutí vydání víza k návštěvě České republiky a o informaci o tom: (i) kterým či kterými členskými státy je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 nařízení (ES) č. 562/2006 (Schengenský hraniční kodex) nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, (ii) konkrétně za jakou z těchto hrozeb je považován, tj. zda za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či pro mezinárodní vztahy a (iii) z konkrétně jakého důvodu (či kvůli jakému jednání) je za takovou hrozbu považován. Ministerstvo však žalobci sdělilo, že takovými informacemi nedisponuje, a doporučilo žalobci, aby se v této souvislosti obrátil na Policii České republiky. Žalobce dovozuje, že žalovaný a ministerstvo spolu nespolupracují,

postupují v rozporu se základními zásadami správních orgánů a žalobci tak vznikají zbytečné náklady.

8. Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 7. 2020 č. j. 3 A 77/2020-67 žalobu odmítl s tím, že napadený úkon nepovažoval za rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z podnětu kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 11. 2020 č. j. 4 Azs 246/2020-27 zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2020 č. j. 3 A 77/2020-67 a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku konstatoval: „[13] *Písemná informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům poskytnutá podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů sice není výsledkem správního řízení vedeného podle správního řádu či jiného procesního předpisu, což však bez dalšího neznamena, že ji není možné posoudit jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takový úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobce, totiž podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, „je do určité míry formalizovaný projev vůle správního (dohledového) orgánu, který obsahuje zákonem stanovené náležitosti. Formální znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. jako znaky vymezující nezbytné vlastnosti přezkoumávaného aktu ... vyplývají z těch míst dílu prvního části druhé soudního řádu správního, která se týkají např. časových podmínek podání žaloby (oznámení rozhodnutí jako zásadně písemného aktu) či vlastností, které tento akt nutně musí mít, aby obstál v přezkumu (přezkoumatelnost; náležitosti, které vylučují, že by šlo o akt nicotný). Těmito formálními znaky (srov. zejména § 71, 72 a 76 s. ř. s.) tedy jsou: i) předepsaná formalizovaná podoba úkonu, který obvykle obsahuje výrok a odůvodnění; ii) skutečnost, že úkon je vydáván v rámci formalizovaného postupu, byť nemusí jít o řízení ve smyslu správního řádu či daňového řádu; iii) o průběhu a výsledku postupu je pořizována dokumentace, iv) výsledný úkon je oznamován účastníkům řízení (srov. L. Jemelka, M. Podhrázký, P. Vetešík, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 487-521).“ [14] Úkon spravujícího orgánu učiněný vůči subjektu údajů podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů přitom všechny tyto čtyři základní podmínky neboli formální znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. splňuje. Je vydáván v alespoň do určité míry formalizovaném řízení upraveném v § 28 a 30 zákona o zpracování osobních údajů, který musí být ukončen v šedesátidenní lhůtě od podání žádosti (druhá podmínka citovaného judikátu). Dále má konkrétního adresáta, jímž je žadatel o přístup ke svým osobním údajům a kterému je informace v písemné podobě doručena (čtvrtá podmínka). Rovněž jde o materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti, jimiž je odůvodnění a poučení o možnosti požádat Úřad pro ochranu osobních údajů o ověření zákonnosti zpracování osobních údajů, podat mu stížnost nebo žádat o soudní ochranu (první podmínka). Konečně se o průběhu a výsledku žádosti o přístup k osobním údajům vede dokumentace, kterou je třeba uchovat po stanovenou dobu (třetí podmínka). [15] Nelze proto přisvědčit závěru městského soudu, že žalobou napadený úkon není způsobilý zasáhnout do práv stěžovatele, a nepředstavuje tak rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Písemná informace učiněná podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů je totiž ve svých důsledcích prakticky zamítavým rozhodnutím o žádosti o přístup k osobním údajům. Je zřejmé, že kdyby správní orgán takové žádosti vyhověl, pak by byl stěžovatel plně uspokojen a neměl by žádný důvod brojit proti takovému rozhodnutí správní žalobou. Uvedeným úkonem, byť není výslovně označen jako rozhodnutí ani není výsledkem řízení vedeného podle správního řádu, tak žalovaná autoritativně rozhodla o stěžovatelově žádosti o přístup k osobním údajům, které ve vztahu k němu zpracovává.“ Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že žalobce jako žadatel nebyl povinen před podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu uplatnit podnět,*

resp. podat stížnost k Úřadu pro ochranu osobních údajů, jelikož stížnost či podnět k Úřadu pro ochranu osobních údajů směřující proti tomuto rozhodnutí nejsou řádnými opravnými prostředky podle § 5 ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud zavázal Městský soud v Praze, který „bude v dalším řízení vycházet z toho, že žalobou napadený úkon žalované představuje rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a v rozsahu žalobních námitek jej přezkoumá.“ Právní názorem Nejvyššího správního soudu je městský soud v dalším řízení vázán.

9. Po vrácení věci Městskému soudu v Praze, žalobce v podání ze dne 23. 12. 2020 připomenul, že při vydání napadeného rozhodnutí postupoval žalovaný v rozporu s právními předpisy, zejména se zákonem o zpracování osobních údajů, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že jím byla zkrácena žalobcova práva. Odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020 sp. zn. III. ÚS 22/20, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011 č. j. 7 As 31/2011-101, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že v řízeních, ve kterých nemá jeden z účastníků přístup ke všem informacím, soud v rámci soudního přezkumu přístup k těmto informacím mít musí. Soud je pak ve zvýšené míře než při běžném soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Pokud by Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, a žalovaný by argumentoval, že nebyl povinen požadované osobní údaje žalobci předat z některého z důvodů uvedených v § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, má žalobce za to, že žalovaný je povinen soudu sdělit konkrétní důvody, pro které žalobci osobní údaje nepředal, jako např. případné důvody, pro které je žalobce považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví, a to i kdyby podléhaly utajení, a že je soud povinen takové důvody přezkoumat.
10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě toliko uvedl, že vyjádření ve věci neuplatňuje.
11. Městský soud v Praze vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve shora specifikovaném kasačním rozsudku (ze dne 18. 11. 2020 č. j. 4 Azs 246/2020-27), shledává napadený úkon za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Zabýval se proto tím, zda rozhodnutí citované pod bodem 5. tohoto rozsudku, lze podrobit soudnímu přezkumu. Rozhodnutí žalovaného v předložené podobě soud neshledal přezkoumatelným.
12. V souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodl městský soud bez jednání.
13. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6 A 63/93-22). Takové vady soud v daném případě shledal.
14. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené,

kteře skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

15. V dané věci žalobou napadené rozhodnutí není po formální stránce rozčleněno na výrok a odůvodnění, toliko uvádí, že „[v]zhledem k Vaší žádosti ze dne 28. února 2020 Vám sdělujeme, že podle § 166 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců je vydávání krátkodobých víz pro území České republiky v gesci Ministerstva zahraničních věcí ČR, a proto Vám v dané věci doporučujeme se obrátit na Vízový odbor Ministerstva zahraničních věcí ČR.“.
16. Soud přitom připomíná, že podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů *o vyřízení žádosti podle § 28 nebo 29 spravující orgán subjekt údajů písemně informuje. Informace o vyřízení žádosti obsahuje odůvodnění, s výjimkou případů, kdy se žádosti vyhovuje v plném rozsahu.* Napadené rozhodnutí však takové odůvodnění neobsahuje. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný nevyhověl Žádosti žalobce o přístup k osobním údajům. Žalovaný pouze odkázal žalobce na jiný orgán, aniž by označil některý z důvodů uvedených v § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, pro který nelze přístup k informacím umožnit. Domníval-li se žalovaný, že nemůže požadované informace poskytnout, či že ve věci není věcně příslušným, pak měl tento svůj závěr řádně odůvodnit.
17. Podle § 30 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů *spravující orgán v rámci vyřízení žádosti podle § 28 nebo 29 informuje subjekt údajů o možnosti a) požádat o ověření zákonnosti zpracování osobních údajů prostřednictvím Úřadu a o kontaktních údajích Úřadu, b) podat stížnost Úřadu a c) žádat o soudní ochranu.* Ani tyto náležitosti napadené rozhodnutí neobsahuje.
18. Lze proto shrnout, že napadené rozhodnutí v daném případě neobsahuje všechny náležitosti informace o vyřízení žádosti podané podle § 28 zákona o zpracování osobních údajů, neboť v rozporu s § 30 odst. 3 a 4 uvedeného zákona neobsahuje odůvodnění a poučení o možnostech dosažení přístupu k osobním údajům vztahujících se k žalobci. Napadené rozhodnutí neobsahuje důvody učiněného výroku, ani neobsahuje podklady, na jejichž základě žalovaný rozhodl, je prosté úvah a myšlenkových pochodů žalovaného, jimiž se žalovaný při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů ubíral a podle nichž měl rozhodnout. Vadně odůvodněné napadené rozhodnutí v daném případě proto obstát nemůže. Jeho důsledkem je narušení principu právní jistoty, jelikož není zřejmé, co předcházelo důsledku v konkrétním případě, že nebylo vyhověno Žádosti o přístup k osobním údajům.
19. Je třeba vnímat, že správní rozhodnutí má povahu rezultátu jednostranného vrchnostenského výkonu veřejné moci, je výsledkem rozhodovacích procesů zákonem k tomu oprávněných orgánů veřejné správy, resp. je projevem rozhodování správních orgánů

o jmenovitých (konkrétních) právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech určitého individuálního a individualizovaného subjektu. Jde tedy o konkrétní formu vnější činnosti veřejné správy, o správní úkon, který je schopen vyvolat zamýšlené právní důsledky a ovlivnit sféru subjektivních práv a povinností svých adresátů. Jelikož jde o výkon moci veřejné, musí být při vydání každého rozhodnutí respektována především zásada zákonnosti, tj. rozhodnutí musí být v souladu s právním řádem. Jinými slovy - rozhodnutí musí odpovídat a být přijato v souladu s komplexem tzv. „kreačních právních pravidel“ - tedy musí být vydáno v souladu s podmínkami a předpoklady, které stanoví právní řád (ať z pohledu hmotněprávních, procesněprávních či kompetenčních norem), a musí naplňovat a obsahovat právem předvídané náležitosti, jíž je v daném případě příhodné odůvodnění. Rozhodnutí tedy musí splňovat zákonné požadavky co do svého obsahu i formy.

20. Jelikož v daném případě tomu tak nebylo, zrušil Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby ve věci rozhodl se všemi náležitostmi podle zákona o zpracování osobních údajů.
21. Právním názorem Městského soudu v Praze je žalovaný v dalším řízení vázán, přičemž v novém řízení se bude zabývat i námitkami, které žalobce uplatnil v předmětné žalobě.
22. Soud se nezabýval meritem věci za situace, kdy napadené rozhodnutí ruší pro podstatné vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. i bez jednání, jelikož soudcovské hodnocení by v danou chvíli bylo předčasné.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v úkonech právní pomoci za tři úkony - příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a kasační stížnosti – § 11 odst. 1 písm. a), d), k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů ve výši 9 300 Kč, plus režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj., 900 Kč a plus DPH (21%) v částce 2 142 Kč. To vše v částce 12 342 Kč a též zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a za kasační stížnost v částce 5 000 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 20 342 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Petra Hradila, advokáta. Městský soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání, nepřiznal proto náklady na právní úkon účasti na jednání před soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu